

Sygn. akt XIV C 3044/19 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2020 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy XIV Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia SR Agata Anna Borucka
-----------------	------------------------------

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2020 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Centrum (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko I. M.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda Centrum (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz pozwanej I. M. kwotę 1.817.00 zł (tysiąc osiemset siedemnaście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. nakazuje zwrócić powodowi Centrum (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu w Bydgoszczy kwotę 167 zł tytułem nienależnie pobranej opłaty uzupełniającej od pozwu.

Sędzia SR Agata Anna Borucka

Sygn. akt XIV C 3044/19

UZASADNIENIE

Powód Centrum (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w pozwie skierowanym przeciwko I. M. domagał się zasądzenia na swoją rzecz kwoty 6.589,23 zł wraz z odsetkami od kwot i dat określonych w pozwie.

W uzasadnieniu pozwu wyjaśniono, że dochodzona wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez stronę pozwaną drogą internetową umowy pożyczki z (...) sp. z o.o. w W.. Do złożenia oświadczenia woli przez pozwaną doszło w dniu 21 lutego 2018 r. poprzez rejestrację i akceptację polegającą na wpisaniu kodu otrzymanego drogą sms-ową.

Z uwagi na niedokonanie przez pozwaną spłaty uruchomiono procedurę w postaci poszukiwania w jego imieniu kolejnego pożyczkodawcy, który podjąłby się refinansowania istniejącego zadłużenia pozwana wyraziła na to zgodę.

Na tej podstawie w dniu 24.03.2018 r. doszło do zawarcia umowy pomiędzy pozwaną a powódką, przewidującą udostępnienie pozwanej kwoty 4.622,04 zł oraz spłatę w wysokości 1.306,80 zł (w tym prowizja w kwocie 1.268,70 zł oraz odsetki. Kwota roszczenia dochodzona pozwem została dodatkowo powiększona o skapitalizowane odsetki za opóźnienie.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 17.06.2019 r. w sprawie VI Nc-e (...) Referendarz sądowy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwana I. M. skutecznie wniosła sprzeciw, wnosząc o oddalenie powództwa w całości.

Pozwana w uzasadnieniu swego stanowiska podniosła zarzut braku legitymacji po stronie powoda, nieistnienie roszczenia oraz nieudowodnienie przez powoda tak wysokości jak i wymagalności roszczenia. Zdaniem pozwanej umowa zawierała klauzule niedozwolone w postaci postanowień sprzecznych z interesami konsumenta, była także sprzeczna z zasadami współżycia społecznego.

Postanowieniem z dnia 16.07. 2019 roku Sąd Rejonowy w Lublinie Lublin - Zachód w sprawie toczącej się pod sygnaturą akt (VI Nc-e (...)) przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi, zgodnie z właściwością.

Strony w dalszych pismach procesowych podtrzymały swoje stanowisko w sprawie.

Postanowieniem z dnia 16.09.2020 r. Sąd skierował sprawę na posiedzenie niejawne, a żadna ze stron się temu nie sprzeciwiła.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Centrum (...) sp. z o.o. udziela pożyczek krótkoterminowych za pośrednictwem serwisu internetowego ((...)) lub (...) korzystanie z serwisu uwarunkowane jest rejestracją użytkownika i posługiwaniem się indywidualnym kontem. Rejestracja następuje w drodze wypełnienia formularza rejestracyjnego udostępnianego na stronie (...) lub (...) wypełnienie i kliknięcie przycisku „Weź swoją pożyczkę” jest równoznaczne z akceptacją regulaminu świadczenia usług drogą elektroniczną przez (...) Ltd z siedzibą na Brytyjskich Wyspach Dziewiczych jako pośrednika. Korzystanie z odpłatnych usług serwisu i umożliwienie przedstawienia użytkownikowi ofert partnerów serwisu wymaga zawarcia przez użytkownika ramowej umowy pożyczki regulującej zasady udzielania pożyczek ze wszystkimi partnerami serwisu, lecz zawarcie umowy ramowej nie skutkuje automatycznym zawarciem jakiegokolwiek umowy pożyczki.

Centrum (...) sp. z o.o. działa w oparciu o regulamin świadczenia usług drogą elektroniczną w którym odwołano się do zasad określonych w ramowej umowie pożyczki akceptowanej przez użytkownika serwisu przed otrzymaniem ofert pożyczek. Udzielenie pożyczki jest warunkowane spełnieniem następujących warunków: rejestracja na stronie internetowej, dokonanie przez pożyczkobiorcę jednorazowego przelewu potwierdzającego rejestrację, umożliwiającą weryfikację tożsamości pożyczkobiorcy, rozpatrzenie wniosku o udzielenie pożyczki i potwierdzającego wolę pożyczkobiorcy uzyskania pożyczki od Centrum Rozwiązań Kredytowych jako pożyczkodawcy; złożenie oświadczeń szczegółowo określonych w punkcie 6.1 regulaminu; prawidłowe złożenie wniosku o udzielenie pożyczki zaakceptowanego przez pożyczkodawcę; pozytywna weryfikacja pożyczkodawcy; zawarcie umowy w sposób określony w ramowej umowie pożyczki.

Zgodnie z pkt 10.8 regulaminu po otrzymaniu w wersji elektronicznej m.in. ramowej umowy pożyczki pożyczkodawca jest zobowiązany do odesłania pożyczkodawcy podpisanego przez siebie egzemplarza tej umowy. Nieodesłanie tych dokumentów, a także odesłanie ich bez podpisu nie jest podstawą do stwierdzenia, że pożyczka nie została udzielona.

Zgodnie z pkt 14.1 regulaminu na całkowity koszt pożyczki składają się prowizja oraz odsetki maksymalne określone w art. 359 § 2 k.c.

Warunki udzielania pożyczek za pośrednictwem serwisu internetowego (...) zostały określone w § 3 ust. 1 ramowej umowy pożyczki stanowiącym, że udzielenie pożyczki zostało uzależnione od: rejestracji pożyczkobiorcy na stronie internetowej; dokonania przez pożyczkobiorcę przelewu potwierdzającego rejestrację lub weryfikacji, prawidłowego złożenia przez pożyczkobiorcę wniosku o pożyczkę zaakceptowanego przez pożyczkodawcę; pozytywnej weryfikacji pożyczkobiorcy. Jednym z oświadczeń składanych domyślnie przez potencjalnego pożyczkobiorcę korzystającego z serwisu jest oświadczenie o byciu konsumentem w rozumieniu ustawy o kredycie konsumenckim oraz że zawiera

umowę z pożyczkodawcą dla celów bezpośrednio związanych z działalnością gospodarczą (§ 4 ust. 1.1. ramowej umowy pożyczki).

Za pośrednictwem serwisu dopuszczono zawieranie umów pożyczek refinansujących – przeznaczonych na spłatę innych zobowiązań. Udzielenie takiej pożyczki zostało obwarowane złożeniem wniosku ze wskazaniem w formularzu internetowym propozycji indywidualnych warunków umowy obejmujących kwotę pożyczki, okres, na jaki ma być udzielona, liczbę rat i termin spłaty – jak w przypadku wniosku o pożyczkę pierwotną – a nadto opis zobowiązania podlegającego refinansowaniu (dyspozycja spłaty). W przypadku, gdy zobowiązanie podlegające refinansowaniu wynika z umowy zawartej z innym pożyczkodawcą świadczącym usługi w ramach serwisu, dane tej pożyczki podlegają automatycznemu wypełnieniu w formularzu wniosku, a pożyczkobiorca je potwierdza (§ 8 i § 14 ramowej umowy pożyczki).

Z udzieleniem pożyczki związane były koszty dodatkowe w postaci prowizji i odsetek kapitałowych. Prowizja w przypadku pożyczki w kwocie 3.600 zł wynosiła 988,20 zł (27,5 % kwoty pożyczki z uwagi na 30-dniowy okres jej udzielenia). Oprocentowanie określono na 10% w skali roku. Całkowita przewidywana kwota do spłaty to 4.617,90 zł, obejmując dodatkowo oprocentowanie wysokości 29,70 zł. W przypadku nieterminowej spłaty pożyczki przewidziano odsetki maksymalne za opóźnienie określone w art. 481 § 2 k.c. (§ 15 ust. 2 ramowej umowy pożyczki oraz punkt 17.2 regulaminu).

Dnia 17 października 2017 r. nieustalony podmiot przelał na rachunek bankowy pozwanej kwotę 3.600 zł w danych dotyczących przelewu nie wskazano jego tytułu.

Z udzieleniem pożyczki przez Centrum (...) sp. z o.o. związane były koszty dodatkowe w postaci prowizji i odsetek kapitałowych. Propozycję odnoszącą się do pozwanej zawarto w formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego. Prowizja w przypadku pożyczki w kwocie 4.622,04 zł wynosiła 1.268,70 zł. Oprocentowanie określono na 10% w skali roku, a całkowitą kwotę do zapłaty na 5.928,84 zł. Wskazano punkt zatytułowany jako „oprocentowanie w wysokości” z wartością liczbową „38,10”. Przewidywano spłatę zadłużenia w dwóch ratach w okresie 30 dni, spłata miała charakter jednorazowy.

Postanowienia regulaminu świadczenia usług drogą elektroniczną przez powódkę zawierały analogiczne postanowienia do postanowień regulaminu świadczenia usług drogą elektroniczną przez Centrum Rozwiązań Kredytowych. Podobnie w przypadku ramowej umowy pożyczki wykorzystywanej przez każdy z tych podmiotów.

Pismem z dnia 25 maja 2018 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 5.983,71 zł wynikającej z umowy pożyczki z 24.03.2018 r. nr (...) wraz z odsetkami za zwłokę.

D. ód: ramowa umowa pożyczki k. 20-23, umowa pożyczki nr (...) k. 24-24v, umowa pożyczki nr (...) k. 25-25v, umowa pożyczki nr (...) k.2626v, tabela opłat k. 27, Regulamin k. 29-35v, umowa ramowa k. 36-39, umowa ramowa nr (...) k. 40-40v, umowa ramowa nr (...) k. 41-41v, umowa ramowa nr (...) k. 42-42v, formularz informacyjny k. 44-47, Regulamin k. 49-55v, wydruki przelewu k. 56-57

Powyzszy stan faktyczny został ustalony na podstawie dokumentów w postaci umowy, umów ramowych, Regulaminu oraz formularza informacyjnego.

Sąd zważył, co następuje

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd uznał powództwo za niezasadne.

Przechodząc do oceny merytorycznej treści żądania pozwu nie ulega wątpliwości, że powód opierał swoje roszczenie o art. 720 k.c.

Zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić

te# sama# ilość pieniędzy albo te# sama# ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Strona powodowa jest przedsiębiorcą zajmującym się prowadzeniem działalności gospodarczej w zakresie udzielania pożyczek gotówkowych i przy zawieraniu umów posługuje się wzorcami umownymi.

Zauważyć należy, że dokumenty określone jako „ramowe umowy pożyczki” wraz z załącznikami oraz „umowy pożyczki” nie zostały podpisane i mogą być traktowane jako projekty, które do chwili ich podpisania przez obie strony nie stają się wiążące, albowiem nie sposób mówić o złożeniu oświadczeń woli. Kolejno nie uszło uwadze Sądu, że jednym z warunków udzielenia pożyczki było dokonanie opłaty rejestracyjnej przez użytkownika serwisu (...) a nie wykazano, czy pozwana dokonała takiej opłaty. Przedłożono tylko wydruk pt. „Dane przelewu weryfikacyjnego”, w którym przedstawiono dane dotyczące rzekomego logowania się w serwisie przez pozwaną, lecz wydruk ten nie ma nawet cech dokumentu prywatnego. Wątpliwie jest zastrzeżenie w regulaminie, że nieodesłanie wskazanych dokumentów przez pożyczkobiorcę, a także odesłanie ich pożyczkodawcy bez podpisu nie jest podstawą do stwierdzenia, że pożyczka nie została udzielona. Wręcz przeciwnie, zdaniem Sądu mając na uwadze art. 720 § 2 k.c. zastrzegający formę pisemną ad probationem, fakt zawarcia oraz warunki umowy pożyczki w razie jakichkolwiek wątpliwości mogą być udowodnione – co do zasady – jedynie za pomocą dokumentu, a wymóg ten w analizowanym przypadku nie został spełniony. Potwierdzeniem zawarcia umowy nie jest w ocenie Sądu dokument w postaci potwierdzenia przelewu na rzecz pozwanej, gdyż w jego tytule odwołano się do bliżej niesprecyzowanej umowy pożyczki, nie wiadomo także jaki konkretnie podmiot dokonał tego przelewu. Nadto powódka nie wykazała, by pozwana złożyła wniosek o udzielenie pożyczki i by występowała o udzielenie pożyczki refinansującej.

Niezależnie od powyższego za oddaleniem żądania pozwu przemawiał abuzywny charakter wielu postanowień regulaminów świadczenia usług drogą elektroniczną, której to oceny Sąd dokonał z urzędu, co zgodnie z art. 3851 k.c. czyniło sporne postanowienia niewiązącymi dla konsumenta. Zakwestionować należało przewidziane w projektach umów postanowienia dotyczące prowizji za przygotowanie i udzielenie pożyczki bacząc, że została ustalona na poziomie ponad 25% kwoty pożyczki bez bliższego sprecyzowania, z czego wynika jego wysokość. Ustalona proporcja jawi się w świetle zasad doświadczenia życiowego i znanych sądowi z urzędu przeciętnych kosztów udzielenia pożyczki jako wygórowana. W istocie może być postrzegana jako element nadmiernego obciążenia pożyczkobiorcy pozaodsetkowymi kosztami pożyczki.

To, że suma wszystkich pozaodsetkowych kosztów kredytu nie przekracza ograniczenia, jakie ustawodawca ustanowił w art. 36a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 993 z późn. zm.) nie oznacza, że nie można uznać wartości składnika pozaodsetkowych kosztów kredytu za wygórowaną w sposób nieuzasadniony.

Przedsiębiorstwo w umowie rozpatrywanej w tej sprawie, posłużyło się wzorcami umownymi, które muszą podlegać kontroli w toku rozpoznawania spraw spornych jako ogólne warunki umów lub wzory umów.

Na pozaodsetkowe koszty kredytu może składać się wiele elementów, a więc opłaty, prowizje, podatki, marże i koszty usług dodatkowych, co wynika z art. 5 ust. 6 i 6a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 993 z późn. zm.).

Ustawowe ograniczenie łącznej wielkości tego rodzaju obciążeń konsumenta nie odbiera Sądowi możliwości (ani nie zwalnia go od obowiązku jako że sprawa dotyczy obrotu konsumenckiego) dokonania oceny, czy postanowienie umowne określające obowiązek zapłaty każdego z tych składników z osobna nie stanowi klauzuli abuzywnej w rozumieniu art. 3851 § 1 k.c. Ukształtowanie praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, skutkujące rażącym naruszeniem jego interesów, może być efektem - jak w sprawie niniejszej - określenia wysokości jednego ze składników kosztów pozaodsetkowych w sposób radykalnie nieadekwatny do wzajemnych świadczeń przedsiębiorcy czy ponoszonych przez niego kosztów, prowadząc w rezultacie do istotnego naruszenia równowagi kontraktowej z pokrzywdzeniem konsumenta. Limitowanie przez ustawę rozmiaru całości obciążeń konsumenta z tytułu kosztów pozaodsetkowych kredytu nie może być interpretowane jako uprawnienie

pożyczkodawcy do dowolnego określania wielkości poszczególnych składników tych kosztów - bez uwzględnienia treści art. 3851 § 1 k.c. - o ile tylko ich suma nie przekroczy granicy zakreślonej przez ustawodawcę.

Podkreślić trzeba, że przedsiębiorcę udzielającego kredytu konsumenckiego czy też pożyczki wiąże zarówno art. 3851 § 1 k.c., jak i art. 36a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 993 z późn. zm.), co oznacza, że musi on mieć na uwadze zarówno to, by do umowy zawartej z konsumentem nie wprowadzać postanowień określających zobowiązania kontrahenta w sposób, który pozwalałby je uznać za klauzule niedozwolone, jak i dbać o to, by suma kosztów pozaodsetkowych nie wykroczyła poza ich maksymalną wysokość określoną ustawą. W konsekwencji należy przyjąć, iż przepis art. 36a u.k.k. nie wyłącza ochrony konsumenta, jaką w stosunkach z przedsiębiorcą gwarantuje mu art. 3851 § 1 k.c. Przepis art. 36a u.k.k. nie eliminuje więc możliwości kontroli postanowień wzorca umowy, które odnoszą się do określonych w nim kosztów, pod kątem skuteczności ich inkorporacji do stosunku prawnego oraz pod względem ich abuzywności (por. T. Czech w M. Pr. Bank.2016.2.52). Wprowadzenie limitu pozaodsetkowych kosztów kredytu konsumenckiego oznacza więc tylko tyle, że w razie ustalenia tych kosztów przez kredytodawcę w wysokości przekraczającej maksymalne wartości ustalone na podstawie art. 36a § 1 i 2 u.k.k., konsument będzie zobowiązany do zapłaty kwoty odpowiadającej tym maksymalnym wartościom.

Konsekwencją powyższych rozważań było przyjęcie, że postanowienie umowne zawarte w §1 ust. 2 pkt 2 ppk b umowy z dnia 11 maja 2018 r. ma niedozwolony charakter, a skoro tak zastosowanie sankcji wynikającej z art. 3851 k.c. w postaci niezwiązania kredytobiorcy (pозwanej) zakwestionowanym postanowieniem umownym i bezskuteczności niedozwolonego postanowienia, połączonej z przewidzianą w art. 3851 § 2 k.c. zasadą związania stron umowa w pozostałym zakresie (wyrok SN z dnia 24.10.2018 r. II CSK 632/17, niepublikowany).

Sąd podkreśla, że przepisy dotyczące nieuczciwych postanowień umownych stanowią implementację do krajowego systemu prawnego dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U.L 095 z dnia 21.04.1993 r, dalej jako dyrektywa 93/13).

Zgodnie z art. 6 ust 1 dyrektywy 93/13 Państwo Członkowskie ma obowiązek zapewnienia, by nieuczciwe warunki w umowach zawieranych z konsumentami nie były dla konsumenta wiążące, a umowa w pozostałej części nadal będzie strony wiązała jeżeli jest to możliwe po wyłączeniu z niej nieuczciwych warunków. Z bogatego orzecznictwa (...) na gruncie dyrektywy 93/13, jak i na gruncie orzeczeń Sądu Okręgowego w Bydgoszczy w tym m.in. w sprawie II Ca 649/19, wynika przede wszystkim to, że z uwagi na rodzaj i wagę interesu publicznego stanowiącego podstawę ochrony udzielonej konsumentom w przepisach dyrektywy, sąd krajowy ma obowiązek zbadania i to z urzędu, czy dana klauzula ma charakter niedozwolony i wyciągnięcia konsekwencji. Działania Sądu mają zatem charakter sanacyjny, co oznacza osiągnięcie swoistego skutku zniechęcającego profesjonalnych kontrahentów, zawierających umowy z konsumentami do przewidywania w umowach z nimi nieuczciwych postanowień umownych. Zgodnie z orzecznictwem (...), należy uznać, że główną wytyczną jest osiągnięcie stanu „niezwiązania” konsumenta zakwestionowanymi postanowieniami umowy, przy jednoczesnym (o ile jest to możliwe) utrzymaniu umowy w mocy.

W ocenie Sądu przesłanki klauzuli niedozwolonej wyczerpywało obciążenie pozwanej wygórowaną w stosunku do kwoty udzielonej pożyczki prowizją.

Zastrzeżenia Sądu budziło także automatyczne refinansowanie pierwotnej, niespłaconej terminowo pożyczki wyłącznie na podstawie zaznaczenia właściwego pola w formularzu internetowym. Warto podkreślić, że w treści pozwu strona powodowa celowo przemilczała w jaki sposób dochodziło do wyboru opcji refinansowania pożyczki. Tymczasem to na powodzie ciążył obowiązek wykazania chronologii czynności warunkujących zawarcie takiej umowy.

Sądowi jednak z racji rozpoznawania licznych spraw z udziałem takich podmiotów jak (...) sp. z o.o. i Centrum (...) sp. z o.o. – wiadomym jest, że dla zastosowania tej procedury wymagane było złożenie odrębnego wniosku poprzez zaznaczenie pola oznaczonego: „check -box” wraz z komunikatem „Złóż wnioski w celu wyszukania nowego Pożyczkodawcy” o tej okoliczności powód już nie wspomina. Nadto z załączonych dokumentów nie wynikało, że to powód, jako nowy pożyczkodawca w ogóle uregulował należność pozwanej wobec pierwotnego pożyczkodawcy.

Uwagę Sądu zwróciło także nieprecyzyjne określenie w formularzu informacyjnym oprocentowania pożyczki refinansującej. Z jednej strony wskazano, że oprocentowanie wynosi 10% w skali roku, a z drugiej strony powołano się na wartość 29,70 zł a następnie 38,10 zł bez wskazania, czy jest to dalsze oprocentowanie, czy wartość kwotowa. Na podstawie formularza nie można ustalić, jak wyliczono rzekomą należność i co składa się na całkowity jej koszt 5.928,84 zł. W przypadku propozycji skierowanej do pozwanej kwota pożyczki miała wynosić 4.622,04 zł, prowizja 1.268,70 zł, a kwota do zapłaty 5.928,84zł. Podczas gdy z pierwotnej umowy wynikały już całkowicie odmienne kwoty i tak: kwota pożyczki wynosiła 3.600 zł a nie 4.622,04 zł, prowizja 988,20 zł a nie 1.268,70 zł i oprocentowanie 29,70 zł a nie 38,10 zł. W tym zatem zakresie umowa była całkowicie niejasna, niezrozumiała. Konsument nie miał bowiem świadomości co składa się na kwotę którą winien zwrócić pożyczkodawcy i w jaki sposób została ona obliczona.

Sąd podsumowując powyższe rozważania doszedł do przekonania, że przedstawione przez powódkę w niniejszej sprawie dokumenty budziły wątpliwości. Dokumenty umów kredytowych zawierają co prawda dane pozwanej, to jednak brak jest na nich podpisu zarówno strony powodowej, jak również pozwanej, co w ocenie Sądu uniemożliwiło stwierdzenie, że pozwana wyraziła zgodę na zawarcie przedmiotowej umowy pożyczki (w tym jej refinansowania). Nie można również zgodzić się z prezentowanym przez powódkę stanowiskiem, w świetle którego fakt związania pozwanej i powódki ww. umową pożyczki potwierdza znajdujący się w aktach sprawy wyciąg z rachunku bankowego pożyczkodawcy, opiewający na kwotę 3.600 zł (k. 112). Podkreślić bowiem należy, że oświadczenie zawarte w wydruku komputerowym nie może być automatycznie uznane za odpowiadające swoją treścią rzeczywistemu stanowi rzeczy, chociażby z uwagi na okoliczność, że wydruki tego typu mogą być z łatwością modyfikowane. Nie bez znaczenia pozostaje również fakt, że załączony przez powódkę potwierdzenie przelewu pożyczki na rachunek klienta nie zawiera żadnego oznaczenia (symbolu) banku, czy też poświadczenia za zgodność z oryginałem, co potwierdzałoby jego autentyczność i moc dowodową.

Ponadto skoro powódka twierdzi, że do zawarcia przedmiotowej umowy pożyczki doszło, a następnie miała miejsce wypłata kwoty pożyczki na rachunek bankowy pozwanej, to winna ona przedłożyć dokument, z którego wynikałoby, że pozwana złożyła przedmiotowy wniosek o udzielenie pożyczki. Bez tego rodzaju wniosku pożyczka nie mogła bowiem zostać pozwanej udzielona. Jak już wyżej wskazano strona dochodząca w procesie cywilnym roszczenia wynikającego z danego typu umowy, obowiązana jest do przedłożenia dokumentacji potwierdzającej w sposób należyty zawarcie danego zobowiązania i istnienia wierzytelności. W sytuacji, gdy przedłożone przez stronę dowody mające na celu wykazanie dochodzonego roszczenia nie są kompletne i noszą przymiot wybiórczości, strona naraża się przez to na negatywny wynik postępowania i oddalenie dochodzonego roszczenia.

Podkreślić należy, że stosownie do treści art. 61 § 1 k.c. oświadczenie woli jest złożone z chwilą, gdy doszło do drugiej osoby w taki sposób, że mogła zapoznać się z jej treścią. Oświadczenie woli wyrażone w postaci elektronicznej jest złożone innej osobie z chwilą, gdy wprowadzono je do środka komunikacji elektronicznej w taki sposób, żeby osoba ta mogła zapoznać się z jego treścią (§ 2). W powołanym przepisie chodzi o stworzenie możliwości zaznajomienia się z oświadczeniem, a nie faktyczne z nim zapoznanie. W ocenie Sądu powódka nie uprawdopodobniła jednak w wymaganym stopniu, że pozwana miała możliwość zaznajomienia się z treścią rzekomo łączącej strony umowy pożyczki. Gdyby tak było na tejże umowie widniałby podpis pozwanej jako wyrażającego zgodę na jej zawarcie. W innym przypadku, to na powódce ciążył obowiązek udowodnienia faktu, że łączyła ją z pozwanej ww. umowa pożyczki.

Co więcej wskazać należy, że Sąd poddaje pod wątpliwość prawną dopuszczalność schematu pożyczki refinansującej, której wysokość w momencie kiedy pozwana miałaby zaznaczyć opcję „check box” nie jest znana - fakt ten zresztą celowo powód przemilcza – chcąc wprowadzić Sąd w błąd co do faktycznego mechanizmu obsługi pożyczki.

Istotą pożyczki jest w świetle art. 720 k.c. uzyskanie własności jej przedmiotu. Zatem pożyczkobiorca uzyskuje prawo swobodnego rozporządzania tym przedmiotem. Oczywiście nie wynika z przepisu, by sprzeczne z celem umowy pożyczki było przeznaczenie jej przedmiotu na zaspokojenie innych (wcześniejszych) długów, jakie pożyczkobiorca zaciągnął wobec pożyczkodawcy. Rzecz jednak w tym, że w schemacie przedstawionym przez powódkę pozwany miałby zaciągać pożyczkę refinansującą już w momencie zawierania pierwotnej umowy, nie wiedząc nawet co będzie przedmiotem tej umowy. Podstawowym obowiązkiem dającego pożyczkę jest tymczasem przeniesienie na biorącego

własności przedmiotu pożyczki (określonej ilości pieniędzy lub rzeczy oznaczonych co do gatunku). Trudno zgodzić się, że oświadczenie pozwanego miałooby niejako skutek zawieszający. Co więcej na podstawie analizy dokumentów można śmiało stwierdzić, że taka praktyka jest zupełnie sprzeczna z interesami konsumentów, którzy nieświadomie zostają obciążeni dodatkowo prowizją i jak w przypadku pozwanej spłata z kwoty 4.617,90 zł w szybkim tempie urasta do 5.928,84 zł (sic!).

Na taką niedozwoloną praktykę zwróciły także uwagę inne Sądy w sprawach rozpoznawanych z udziałem strony powodowej i tak tytułem przykładu warto powołać się na wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie w sprawie o sygn. akt II Ca 404/19, Sądy Rejonowe w Nakle nad Notecią w spawach I C 992/18 i I C 1351/17 w G. I1C 312/2019 r. w C. I C 194/18

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał powództwo za niezasadne w konsekwencji czego podlegało ono oddaleniu.

O kosztach Sąd orzekł na zasadzie art. 98 k.p.c. uznając powoda za przegrywającego sprawę w całości. Na koszty poniesione przez pozwaną złożyły się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 1.800 zł i 17 zł opłaty od pełnomocnictwa.

Z racji tego, że w niniejszej sprawie pozwana skutecznie wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i sprawa została w zw. z tym przekazana zgodnie w właściwośći tutaj. Sądowi niezasadnym było pobieranie od powoda uzupełniającej opłaty od pozwu w wysokości 167 zł dlatego też opłata ta jako nienależnie pobrana została powodowi zwrócona.

Sędzia SR Agata Anna Borucka